

[Økonomiministeren.]

Spørgsmålet bliver da, om man kan vente en tilsvarende stigning i eksporterhvervenes valutaindtjening. Det tør man næppe regne med. Værdien af landbrugets eksport vil sikkert blive nogenlunde uændret, og selv om industrieksporten fortsætter den stigning, som har gjort sig gældende de senere år, og som blev afbrudt i en kortere periode i 1959, må man sikkert vente en forringelse af betalingsbalancen. Mens der i 1958 var et overskud på over 1 milliard kr. og i 1959 på omkring 450 mill. kr., må der for 1960 ventes et underskud.

Det er klart, at hensynet til at undgå underskud på valutabalancen ikke har den samme styrke som for 3 år siden. For tilpasningen i den indre danske økonomi til de ændrede handelspolitiske vilkår er det imidlertid og selvfølgelig af afgørende betydning, at valutareserverne har en sådan størrelse, at mere tilfældige svingninger i f. eks. høstens størrelse, lagerbeholdningerne eller bytteforholdet over for udlandet ikke nødvendiggør pludselig stramning af den økonomiske politik. Det er vigtigt, at den vending til det bedre, der i denne henseende er sket i de sidste år, fastholdes.

De krav, der stilles til dansk økonomisk politik, må da siges at være for det første, at der opretholdes et passende tempo i den økonomiske udvikling. En almindelig højkonjunktur giver jo de bedste muligheder for en omplacering af produktionsfaktorerne, og vi må alle være interesseret i, at den omstilling, den danske industri skal foretage, kommer til at forløbe så smidigt og effektivt som muligt. At opretholde en høj og stigende økonomisk aktivitet i 1960 vil dog næppe volde vanskeligheder.

Det andet krav, der må stilles til den økonomiske politik, er, at den ikke fremkalder et sådant pres på omkostningsniveauet og valutareserverne, at den fortsatte fremgang i de kommende år vanskelig gøres. Derfor er det vigtigt, at der ikke opstår et stærkt indre efterspørgselspres. Det er dette, der er grunden til, at regeringen har måttet modsætte sig så store skattelettelser med påfølgende stærk udvidelse af forbruget, som oppositionens forslag ville medføre.

Det er også grunden til, at man har grebet

ind over for bygge- og anlægsvirksomhed, hvor arbejdskraft og kapacitet på kort sigt sætter ret snævre grænser for produktionens størrelse. Var disse indgreb ikke sket, ville vi have fået et byggekaos, som hurtigt ville have resulteret i en hårdhændet kreditpolitik.

Det er på den anden side vigtigt, at man ikke får en pengestrømning, som kan blive en hindring for nødvendige investeringer i erhvervslivet.

Danmarks tilslutning til de syv er nu umiddelbart forestående. Den nedbrydning af handelsskrankerne, som skal finde sted i 1960, er dog ikke af et sådant omfang, at året skulle byde på særlige vanskeligheder, når man kan regne med, at højkonjunktoren vil fortsætte. Men på længere sigt vil den danske industri komme til at stå i et stadig mere direkte konkurrenceforhold til udlandet, og med henblik herpå er det nødvendigt, at forholdene lægges således til rette, at de på den ene side danner grundlag for en høj økonomisk aktivitet og på den anden side giver mulighed for den nødvendige bevægelsesfrihed i den økonomiske politik.

Jeg skal slutte med at sige, at regeringen er jo selvfølgelig ansvarlig for den økonomiske politik; men det må håbes, at såvel folketinget som ikke mindst organisationerne vil yde deres bidrag til, at vort omkostningsniveau ikke skrues op. Det er betingelsen for, at vi stadig skal kunne holde en stabil kurs.

Formanden: Eksemplarer af Den økonomiske Årsoversigt er omdelt.

Punkt 2 på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om Københavns frihavn.

(Anden behandling findes i tidenden sp. 4031).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.